

Grüß Gott Herr Präsident Johannis

(folytatás az első oldalról)

Ma ugyanis ebben az új politikai helyzetben nem csak Johannison van a felelősség terhe. Hatalmas a felelősség a magyar pártokon (sajnos többes számot kell használni), s nagy a felelősség az egész erdélyi magyar és székely társadalmon is. Nem előny ugyanis ez esetben a múltidézés. Nem előny a történelmi hányinger felidézése, a gyűlölködés és utálkozás. Ma ama kegyelmi időszakot éljük, amelyben egy új korszakot kell nyitni Erdély életében. Ha a Fennvaló megadta, hogy Romániát egy német ajkú, elődeitől eltérően szavahihető elnök vezesse, akkor a Fennvalónak ezzel a választási eredménnyel tervei vannak.

Ha nem keresztényként akarok fogalmazni – ami nehezemre esik –, akkor azt mondanám, hogy a történelem ritka esélyt adott mind a romániai kisebbségeknek, mind Romániának. Mert olyan ember került az elnöki székbe, aki ismeri és tudja a kisebbségek bajait, problémáit. Ha pedig tudja és ismeri azokat, akkor tesz is ellenük. Keresi a megoldást, és feltételezésem szerint meg is találja. Kegyelmi időszak ez, mert esélyt kapott mindhárom államalkotó nemzet a megbékélésre, s ma már hiába vonulgatnak a nacionalisták (a román nációk) provokálódó a székelyeket Sepsiszentgyörgyön december 1-jén, ebben az új politikai konstellációban inkább szájalmasak, mint félelemkeltők. Hiszen nem értik meg az idők és az emberi értékek szavát. Ma, december elseje helyett

inkább valami mást kellene ünnepelnie a románságnak – azt a bátorságot, amellyel szakítva a saját magukat is rácsok mögé záró hagyományaikkal, mertek valami újat teremteni. Merték elismerni egy kisebbségből jött, felmenőinek szenvedését ismerő ember képességeit, s rá merték bízni Románia elnöki hivatalát. A nacionalisták primitív őrjöngése és beteges Erdély-féltése immár a múlt fekete-fehér némafilmjeit idézik, amelyek alatt a vak zongorista muzsikál... Mert a jelen és a jövő egészen más.

Adja Isten, hogy ne tévedjek – mondtam az elején, s mondom minden szó leírásakor, ám belegondolva a tévedés lehetőségébe akár nem is kellene eképpen ismételnem magam. Mert a tévedés súlyos következményekkel járhatna, s ezt maga Johannis is tudja. Ő nem játszhatja el saját szász nemzete becsületét – még egyszer, mert az újabb december elsejét jelentene megítélésükben. A biztos jövő garanciája tehát az adott szó, amelyet sem a székelynek, sem a szásznak nem esik nehezére betartani. A másik garancia, hogy mindkét nemzet ismeri és élte a történelem sanyargatásait, így azokat megismételteni aligha akarja. E történelmi tapasztalat pedig történelmi megbékélést és történelmi szeretetet generál, hiszen ezt a választók meg is érezték, amikor yoksáikkal e most induló ígéretes jövőre szavaztak. Ígérni persze mindenki tud... Nem mindegy viszont, hogy mely nemzet tagja tesz ígéretet... olyané-e amely ígéretét soha nem tartotta be, vagy olyané, amelynek fiai genetikailag hordozzák a szavatartás jellemét. Johannis ez utóbbiak egyike, aki saját bőrén, s felmenőinek elmondása alapján tudja mi jelentett, amikor nem tartották be az adott

szót.

Szubjektív-e a véleményem, vagy objektivitásom is érződik-e, nem tudom. Azonban egy dologban biztos vagyok: Egy új korszak új felfogású társadalmat igényel. Jó lenne látni, hogy egy tele bizalommal és a jövőbe vetett hittel élő háromnemzetű és egymást immár megbecsülő Erdély született, amelyben évek múlva, a felnövekvő generációk csak az iskolakönyvekből értesülnek arról a trágyaszagú kommunista, sovén Romániáról, amelynek – reményem szerint – a végét Johannis megválasztása jelentette.

Ma nem mondhatom immár, hogy európai állammá vált Románia, mert a mai európaiság köszönő viszonyban sincs az egykor volt keresztény és művelt Európával. Azt viszont joggal remélhetem, hogy ez a változás egy toleráns, keresztény Románia-történelmet ír.

Adja Isten, hogy ne tévedjek – innen a csonka hazából, amikor Románia szász elnökét és az ő elnökké választását máltatom. Hiszen azonban, hogy hittel és örömmel, bizalommal és türelemmel e történelmi választást követően Erdély újra Tündérszázzá válik, s ha az aranykupát nem is lehet kitenni a kútkávéra, mint Vlad ?epe? idején, azért a harmadik nemzet vezetői is felismerik az adott szó értékét és a tisztesség követelményét. Ugyanis a másik két néppel csak így tud ezután lépést tartani. Reményeim szerint...

Grüß Gott Herr Präsident Johannis! Ich wünsche Ihnen Erfolg!***...

***Az *„Ich wünsche Ihnen Erfolg!”* jelentése: *„Sok sikert kívánok Önnek!”*

Amíg még lehet! – Orbán Viktor védelmében

Engem sért, amikor az idegen pénzért mocskolódo primitív csürhe Orbán Viktort gyalázza. Sért, mert hazug és ocsmány mindaz, amit egy bűnöző szélhámos bukott politikai niemand hazaárulása által ordítanak Európa szélében-hosszában. Vajon hol volt ez a primitív „országajla”, amikor 2006-ban, a mai tüntetéseknek és hazaárulásoknak a hangadója lövetett a nemzetre? Hol volt ez a piszkos csürhe, amikor ott kellett volna lenni a vártán, amikor a nemzet azt kívánta volna, hogy együtt harcoljuk ki az elcsatolt nemzetrészek magyarságának – most már visszaadott – állampolgárságát? Hol volt ez a senkiházi tömeg, amikor a nagy pénzes panama reményében bezárták az OPNI-t, bevezették a vizitdíjat, vagy eltörölték a családok támogatását, s Gyurcsán nevének kezdeményezésére már a csecsemőket is magára akarták hagyatni az édesanyákkal. Hol volt ez a söpredék, amely a rekedten ordító trágár „szónokot” primitív skandalásokkal megszakítva hallgatta a Kossuth téren?

Kétféle embert gyaláznak Gyurcsány utasítására, amerikai pénzből azok, akiknek tetszik a trágár szónoklat, akik olykor röhögve, máskor aljas gyűlölettel reagálnak a primitív „szónoki” őrjöngésre. Magyarán, az ország ajla ez, az a társadalmi réteg, amely minden időben mindenre kapható pénzért. Hiszen elvei nincsenek, elkötelezettsége nincs, csak szereti a balhét, és a tömeget, mert ott ő is valakinek érezheti magát...

A szar fennmarad a víz felszínén... s ebben az országban ebből van épp elég. Csak azt nem értem, miért van ez a nagy tolerancia a kormány részéről e csürhe irányában? Miért mindig a jobboldal mutatja meg saját vesztére az európai – mármint a klasszikus európai – viselkedést? Miért nem érti meg a kormány, hogy mindenkit a saját fegyverével lehet legyőzni. A házmeisterrel sem lehet Mozartól beszélgetni. Szép magyar közmondásunk szerint pedig „amilyen az adjon Isten, olyan a fogadj Isten”... Tehát, a rendet meg kell követelni, meg kell tartatni és le kell tartóztatni az alkotmányellenesen idegen hatalmakat a haza ellen hívó alja gazembert, aki mindent tönkretesz maga körül, ha megrendelik tőle... de tán amúgy is. Magyarországon sajnos évszázadok óta van egy réteg, amelynek sajátja a hazaárulás, a nemzetgyalázás, a szellemi és lelki sötétség.

Ez a réteg örömmel szolgáltatja ki a hazát és a nemzetet idegen hatalmaknak, s örömmel dörszöli a markát, ha az előzőnél még jobban árthat a keresztény magyarságnak. Ez az aljas réteg azután a buta és züllött embereket felláztatja és elvégezteti velük a piszkos munkát... Ezt látjuk most. Elkezdődött a piszkos munka, elkezdődött egy nemtelen és jobb időkben az akasztófán végződő hazaárulás és nemzetvesztés, amelyet nem hagyhatunk, és nem hagyhatunk szó nélkül sem. Ma a miniszterelnököt gyalázza ez a söpredék, de holnap nekimegy majd azoknak, akik a miniszterelnökkel egy platformon állnak. Ma csak kukát döntöget, holnap talán nemzeti értékeinket rombolja le, mint eszmei felmenői a Bastille-t. Ma csak fenyegetőzik a halállal, de holnap löni, gyilkolni fog, ha megbízói fegyvert adnak a kezébe. Ma csak bírálja az egyházakat, de holnap kuplerájt csinál a kolostorból (volt már példa erre), vértanút a papokból, és megerőszkolt anyát a „Liebeschwesteréből”. Nézzünk szét a világban. Ma a nemzetállamokat, a keresztény népeket sorra gyilkolja az USA. Teszi ezt vagy jóra való, demokráciát hozó hadseregként, vagy Iszlám Allamként, vagy egyszerűen diplomáciai ügyvivőként, esetleg terroristaként. Izrael és az USA minden embertelenségre és aljasságra képes, már-már örülten hajtja bele a Földet egy új világégésbe. Amelybe maga is belepustul.

Mi a mi teendők? Minden hiba vagy sérelem félretétele mellett kötelességünk Orbán Viktort megvédeni a támadásokkal szemben. A jobboldal ismét hezitál, úriemberkedik, ahelyett, hogy jól pofán csapná a felhergelt tüntetők vezetőit, megszervezne egy újabb Békemenetet, s letartóztatná a hazaárulás vádjával Gyurcsány Ferencet és társait, akik között ismeretlen tettesekként bírók és ügyészek is vannak.

Mert elég volt abból, hogy saját hazánkban nem tudunk békében és csendes szeretetben élni! Elég volt abból, hogy a magát demokratának nevező liberális, zsidó és kommunista csürhe, rettegésben akarja tartani azt a nemzetet, amely többség 2014-ban háromszor verte vissza a gyurcsányi diktatúrában kapott sérelmeit.

Most kellene újra Kossuth térének lenni, most kellene minden áldott nap ott állni a parlament terén, és biztosítani

Orbán Viktort arról, hogy ha kormányából többeket nem is szeretünk, de e vészhelyzetben kiállunk a magyar és keresztény szellemben irányító kormányfő mellett. Nem tűrheti a jobboldal, hogy egy gyáva, nagyhangú tömeg fenyegetőzzön, vádaskodjon és azt az Orbán Viktort szidalmazza, aki kabinetjével gazdaságilag lábra állította a Gyurcsányéktól súlyos sebet kapott országot.

Elegem van abból, hogy e gyurcsányi – idegen pénzen hörgő – tömeg rendre a nyilas vagy épp kommunista söpredéket juttatja eszembe, s e két diktatúrának semmit nem jelentett a nép hatalma, azaz, a demokrácia. Mint ahogy az USA-nak sem jelent semmit... Elegem van abból, hogy ennek a trágyaszagú ócska csőcseléknek a szellemi elei nagyapáinkat és apáinkat ölték, deportálták a Hortobágyra vagy épp a Gulágra, hogy negyvenöt éven át más sem tettek, csak ámokfutásukban romboltak minden nemzeti és erkölcsi értéket... és a lelkeket.

Igen, Orbán Viktort meg kell védeni. Ez kötelesség. Minden áron és minden eszközzel. A hazaárulókat le kell tartóztatni és a kormányból három-négy embert bizony útjára kell bocsátani. Mert ez a polgárháborút kiobbantani akaró magatartás bűn a nemzettel és az egyes emberekkel szemben. Fel kell tehát készülni a legrosszabbra, mert a csürhe vezetői tudják, mit csinálnak, a jobboldal pedig nem mer reagálni. Meg kell mutatni az erőt, meg kell védeni Orbán Viktort, hogy érezze: milliók állnak mögötte, és el kell zavarni az országból azt a politikai kisebbséget, amely anarchiát készül előidézni. A kormánybuktatás maradjon egy liberális-kommunista-zsidó-jobbikos álom. Mert álmodni azt nekik is szabad... Viszont a trágár és kegyeletsértő szónoklatokat a Kossuth téren – ahol Gyurcsányék szellemi elődei százakat lőtték agyon orvul –, és Orbán Viktor gyalázását kikérem magamnak mind sváb, mind magyar nemzetem nevében. Kikérem magamnak őseim és utódaim nevében, mert én őseim helyett és utódaim érdekében szavaztam áprilisban a Fideszre, azaz voltaképpen Orbán Viktorra. Tehát, ha még nem látnánk világosan, Orbán Viktort meg kell védeni mindnyájunk érdekében, még akkor is, ha világosan látunk bizonyos hibákat. Orbán Viktort lassan „sajátjaitól” is meg kellene védeni. *„Mert a helyzet az jó, de nem reménytelen.”*

Stoffán György

